

Důvěrná návštěva u Coco Chanel

Znamé černé logo dvou propletených C visí, ve výšce čísla popisného 31, se svrchovanou střízlivostí na bílé fasádě z 18. století na velmi frekventované ulici Cambon. Provoz houstne, jak hodiny plynou, a hluk je stále znatelnější. Zpomalíte, vzhlednete a s největším respektem si řeknete: „To je dům Coco Chanel“.

Včera, dnes i zítra

Butik v přízemí, zkušební kabinky v prvním patře a krejčovský salon v podkroví, odkud je výhled na Vendômský sloup a Eiffelovu věž – pramálo se v těchto místech od roku 1920, kdy se sem slečna Coco nastěhovala a dokonale logicky své království patro po patru upravila, změnilo. Právě zde měla první dobře zavedený obchod. Poprvé mohla nechat volný průběh svým ambicím uplatnit v co nejširším měřítku svůj uznaný talent a dát ženě novou podobu. Vytvoření salonu bylo prvopočáteční fází, protože bez něj by jí Komora Haute Couture¹, která má svá přísná pravidla, prestižní značku neudělila. Po roce 1921 následují jedna zkouška kolekce za druhou, ale i každodenní přehlídky. V horečnatých kolekcích je hmatatelný jak hlas a pohyb, klid a tichost, tak i tlukot srdce, v jehož rytmu žije dům Coco Chanel. V současnosti zastává jemnou roli šíření ducha Chanel Karl Lagerfeld.

Za zrcadlem

Kolem roku 1934 vytvořila Coco Chanel pro důvěrné prostředí ve svém saloně výzdobu, pro kterou jsou typické tři prvky – zrcadla, lustry a shrnovací dveře. Tři místnosti a naprosto nenucený vstup... Tak promyšlené bylo prostředí, které uměla kouzelná Coco ozvláštnit. Právě tady, v srdci tohoto domu v domě, v této výzdobě, v níž se křehkost může vyjadřovat, aniž by se musela obávat vybraných svědků, záhadná Coco vydává něco málo ze svého nitra. Určitě musíte na vlastní oči vidět proslulé zrcadlové schodiště, odkud schovaná před zraky ostatních nelibě dohlížela na přehlídky.

hodně věcných nepřesností, P1, P2, P6, P7, P10, P11

E

¹ Vysoká škola módy, tzv. vyšší šití – zde nebrat první možnost ve Wikipedii, lépe „vysoká krejčovina“